

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł do zasądzenie od strony pozwanej kwoty 5.781,78 zł z odsetkami umownymi od kwoty 5.244 zł od dnia 1 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi za opóźnienie od kwot 537,78 zł od dnia 1 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty. Jednocześnie zażądał zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana w dniu 26 października 2017r. zawarła z pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. umowę pożyczki przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Pozwana za pomocą formularza rejestracyjnego umieszczonego na stronie internetowej należącej do powoda dokonała rejestracji, która była jednoznaczna ze złożeniem wniosku o pożyczkę. Następnie dokonała wyboru kwoty pożyczki, okresu spłaty. Podczas rejestracji odznaczyła pole, które zawierało oświadczenie o zapoznaniu się z postanowieniami umowy oraz akceptacją regulaminu. Pozwana uściła na rachunek powoda kwotę 0,01 złotych lub 1 złotego – co stanowiło potwierdzenie faktu zarejestrowania wniosku. W dalszej kolejności dokonała przelewu tej kwoty na rachunek bankowy wskazany przez powoda oznaczając w tytule, iż potwierdza rejestrację i zgadza się na warunki umowy. Pożyczkodawca dokonał przelewu na rachunek bankowy pozwanej kwoty pożyczki. Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania i nie spłaciła w terminie kwoty pożyczki.

Pozwana przyznała okoliczność zawarcia umowy pożyczki, na podstawie której udzielono jej środków w kwocie 5.800 zł, przy czym zobowiązanie do spłaty wyniosło 6.800 zł. Pozwana podniosła, że pożyczkę zaciągnęła dla osoby trzeciej, która następnie odmówiła spłaty zobowiązania. Pozwana, w konsekwencji zawarcia ugody z powodem co do spłaty zobowiązania, dokonała częściowej spłaty pożyczki.

Pismem z dnia 19 lutego 2019r. powód cofnął powództwo co do kwoty 5.000 zł, wnosząc ostatecznie o zasądzenie na jego rzecz kwoty 781,78 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 października 2017r. pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki V..pl, na podstawie której powód udzielił jej środków w kwocie 5.800 zł. Kwota pożyczki rozdzielona została na dwie transze: 2600 zł – z terminem płatności do 25 listopada 2017r., przy czym określono, że całkowita kwota spłaty wynosi 3068 zł oraz 3200 zł – z terminem płatności do 25 listopada 2017r., przy czym określono, że całkowita kwota do wpłaty wynosi 3776 zł.

(dowód: umowa k. c17 – 20, potwierdzenia przelewów k. 24 – 26)

Pozwana nie dokonywała regularnej spłaty tytułem pożyczki, skutkiem czego powód wytoczył przedmiotowe powództwo.

W dniu 11 września 2018r. pozwana zawarła z powodem telefonicznie porozumienie w przedmiocie spłaty zobowiązania. Po tej dacie przekazała na rzecz powoda łączną kwotę wynoszącą co najmniej 5.000 zł.

(bezsporne; ponadto: potwierdzenia przelewów k. 39 – 43)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o odpisy dokumentów przedłożone przez powoda, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie powód opierał swoje roszczenie na zapisach umowy łączącej go z pozwaną, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zwrotu kwoty pożyczki oraz całkowitych jej kosztów, z uwzględnieniem odsetek, a także prowizji.

Odpowiedzialność pozwanej względem powoda wynika z art. 3 ust. 1. ustawy o kredycie konsumenckim, z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715), w której przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w zw. z art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Z uwzględnieniem zastrzeżeń wynikających z przepisów wyżej wskazanych ustaw strony mogą, zgodnie z brzmieniem art. 353¹ k.c., ułożyć stosunek prawny według swojego uznania.

W realiach przedmiotowej sprawy powód wykazał, że strony łączyła umowa pożyczki. Przedłożył bowiem wygenerowaną elektronicznie umowę łączącą strony, z której wynika wysokość zobowiązania pozwanej oraz potwierdzenie uiszczenia na jego rzecz przez pozwaną opłaty weryfikacyjnej, co stanowiło akceptację przez pozwaną warunków przedmiotowej umowy, a także potwierdzenia przelewów na rachunek bankowy pozwanej. Co więcej pozwana nie kwestionowała okoliczności zawarcia z powodem umowy pożyczki.

Niemniej jednak Sąd nie stwierdził podstaw, aby przedmiotowe powództwo uwzględnić. W ocenie Sądu jawi się ono bowiem jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (art. 5 kc).

W tym zakresie podzielić należy pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w wyroku z dnia 2 marca 2016r. w sprawie o sygn. I ACa 892/15, zgodnie z którym zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego pozwana samoistnie wykazała wolę polubownego dojścia do konsensusu z powodem w kwestii zaistniałego sporu. Podjęła bowiem starania w celu porozumienia się z powodem w przedmiocie spłaty powstałego zadłużenia. W konsekwencji wykazanej przez pozwaną inicjatywy strony zawarły ugodę, na skutek czego pozwana sukcesywnie dokonywała zaspokojenia roszczenia strony powodowej. Podkreślenia wymaga, że choć porozumienie zawarte zostało przez strony we wrześniu 2018r. to powód dopiero w lutym 2019r. złożył pismo, którym cofnął powództwo co do kwoty uiszczonej jego zdaniem przez pozwaną w wysokości 5.000 zł. Brak jest jednak jakiegokolwiek dowodu na to, że pozwana rzeczywiście przekazała na rzecz powoda wyłącznie środki we wskazanej wysokości, a tym samym aby nadal należna mu była kwota, co do której ograniczył żądanie pozwu.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Joanna Bieńkowska - Kolarz

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

O.(...)